

**COLUMN: Medicine Slug**

In het vliegtuig zag ik laatst een film. Die ging over een verlopen wetenschapper in een hutje diep in een oerwoud. Hij zocht naar een cure voor kanker en andere vreselijke ziekten. De dubbele nul die ze de rol lieten spelen, deed dat overtuigend. Geen bloem, insect, indiaan of ander oerwoud-relict was veilig. Strekking van de film was clear: we weten nog weinig van natuurlijke medicijnen, terwijl het oerwoud in rap tempo verdwijnt, nog vóór we alles gemalen, in potjes gestopt, geëxtraheerd, gekookt en weet ik wat al hebben.

Ik moest aan die film denken tijdens een interview op een medische Hogeschool in het oosten van Nederland. Hier was een 'medische doorbraak met een marien biologische achtergrond' gedaan. Vanwege mijn kennis op dat gebied - ik duik wel es - koos men mij. Na een tocht door eindeloze maïs-kool- en aardappelvelden, kwam ik op de bestemming. Ik werd ontvangen alsof ik de paus, of diens belangrijkste bisschop Sinterklaas, was. Een rij geleerden in witte jassen (volgens mij ook slagersschorten) stond me in de gang op te wachten. Een

klein kaal mannetje, sprak als enige de taal uit mijn geboorteland. Hij was tijdelijk ontheven van zijn (schoonmaak)taak en zou als tolk fungeren. Na enkele minuten in 's mans gezelschap besloot ik, als ik er tussen kwam, te melden dat ik Nederlands sprak. Maar hij ratelde maar door: bleek óók verslaggever (plaatselijk softbalclub-blad), dook óók (in zwembad) en las al jaren ál mijn artikelen (tot dan welgeteld vijf). Ook tapte hij moppen, waaronder veel over zweetvoeten. Al was ik overtuigd dat ik me goed had gewassen, ik voelde me toch ongemakkelijk. Maar het zou me al gauw duidelijk worden.

We kwamen in een laboratoriumachtig vertrek, met een tweetal onmiskenbare professoren met lange baarden, die zich tussen allerlei aquaria ophielden. Ik keek mijn ogen uit: in elk aquarium wemelde het van de zeenaaktslakken. Ik zag vlokslakken, knuppelslakken, waaierslakken en veel blauwtipjes. Ja, dáár draaide het allemaal om, glunderde the little bold guy. Vervolgens nam hij een ademteug om te beginnen met tolken. Ik sneed hem snel de pas af en meldde dat alles in het Nederlands kon. Opluchting alom: het mannetje werd via

een stortkoker afgevoerd en het interview met de professoren ging van start.

Na jaren research, zo hoorde ik, had men ontdekt dat in de papillen van zeenaaktslakken, met name in 'tipjes' van blauwtipjes, een speciale, tot nog toe onbekende stof zit. "We hebben die stof, odorine genoemd, weten te isoleren. Het blijkt een uitstekend medicijn te zijn.... (hier liet de professor een plechtige stilte vallen)... tegen zweetvoeten!"

Ik wist niet veel terug te zeggen en bleef dus maar luisteren en schrijven. "We hebben er zelfs een grapje over", sprak de andere professor: "hoewel naaktslakken op grote voet leven, hebben ze nooit zweetvoeten".

Op de terugweg door de velden ging ik bij mezelf te rade. Waarom had ik ze niets verteld over geurvreter? Niets over deodorant? Niet over de beschermingsmaatregelen en Rode Lijsten voor mollusken? Om me heen kijkend naar metershoog maïs had ik maar één antwoord: overal op aarde zijn nog onontdekte oerwouden met bijzondere bewoners. Die moeten we in stand houden!

Larry Cook